

[Camre.]

fredsstillende, at vi søger at nå frem til internationale regler på området, således som ministeren har beskrevet det.

Jeg vil gerne pege på, at det problem, som umiddelbart fik mig til at rejse spørgsmålet, er, at der i loven mangler specielt det, som professor Illum i 1957-udkastet til en ændring har anført om en forlængelse af forældelsesfristen i de tilfælde, hvor skyldneren er væge eller fuldmægtig for fordringshaveren. Professor Illum pegede dér på behovet for en 3-årig forlængelse for at sikre fordringshaveren i en sådan situation. Jeg er som sagt enig med ministeren i, at det er ønskeligt at få internationale regler, og vil blot gerne til slut stille det tillægs-spørgsmål, om ministeren vil overveje gennemførelsen af nordiske regler alene, såfremt den forventede enighed på UNCI-TRAL-konferencen i 1974 ikke skulle blive opnået.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jo, det vil vi da gerne overveje, men vi må altså afvente forløbet af denne internationale konference. I øvrigt må jeg sige, at efter de oplysninger, jeg har om forældelsesfristerne i det udkast til fællesnordisk lovgivning, der har været tale om, så vil der blive opereret med ikke en 5-årig, men en 3-årig forældelse. Men vi har jo i øjeblikket 2 forældelsesfrister, en på 5 og en på 20 år, og vi vil formentlig samtidig få en 3-årig og en 10-årig forældelse, hvis det nordiske bliver gennemført. Men det ligger altså stadig væk lidt ude i fremtiden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Overgaard Nielsen* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Finder ministeren — under hensyn til tv's urigtige oplysning om, at fiskerne i Karrebæksminde sælger kvikksølvforurenede fisk fra Karrebæk Fjord — anledning til at overveje regler for øjeblikkelig berigtigelse i radio og tv af sådanne oplysninger?“

(Spm. nr. 136).

Skriftlig begrundelse.

I tv-udsendelsen „Tungmetaller — en miljøbyrde“ onsdag den 31. januar oplyste en ekspert, at fiskerne i Karrebæksminde

sælger kvikksølvforurenede fisk fra Karrebæk Ford.

Dette er ganske urigtigt, for den fisk, der sælges fra Karrebæksminde, er fanget 1½-3 timers sejlads fra Karrebæk Fjord, f. eks. ved Femø og i den sydlige del af Store Bælt, altså områder, hvor der fanges fisk til både Vordingborg, Skælskør og Korsør.

Der fiskes ikke erhvervsmæssigt i Karrebæk Fjord.

Udsendelsen har skadet Karrebæksmindefiskerne alvorligt økonomisk, men hverken radio eller tv havde endnu 9 dage efter udsendelsen, trods indtrængende opfordring, fundet anledning til at dementere egne urigtige oplysninger.

Derfor synes det påkrævet, at der udarbejdes fastere regler for, hvordan Danmarks radio og klagere, der er blevet forurettet, har at forholde sig i fremtiden.

Overgaard Nielsen: Da det drejer sig om et spørgsmål om berigtigelser i radio og tv, så må jeg vistnok starte med at berigtige mig selv. I den dupliserede skriftlige begrundelse for mit spørgsmål til ministeren nævner jeg, at den omtalte tv-udsendelse fandt sted den 1. februar. Det skulle være den 31. januar, hvilket for øvrigt kun gør min reaktion mere berettiget. Og jeg må straks slå fast, at jeg mener, at der virkelig er brug for bestemmelser, som sikrer omgående berigtigelse af urigtige oplysninger i radio og tv. Og jeg vil gerne illustrere, hvor alvorligt spørgsmålet er i den aktuelle situation. En biolog svarede i den pågældende udsendelse på et spørgsmål om danskernes kostvaner med hensyn til fisk, at der ikke er gennemført nogen undersøgelser, og så sagde han ordret:

„Det er betænkeligt derhen, at i Karrebæksminde Fjord, hvor indholdet af kvikksølv er betænkelig højt, og hvor man måske burde træde ind med et fiskeriforbud, dér siger sundhedsstyrelsen, at det ikke er nødvendigt, fordi de fisk, der fanges dér, stort set spredes jævnt ud i den sjællandske befolkning. Men så vidt som jeg kender til fiskeri og forhandling af fisk, så er det i reglen sådan, at de samme fiskere sælger til den samme opkøber, der har sine faste firmaforbindelser, sælger til de samme fiskeforretninger, der har deres faste kundekreds, og iblandt disse kunder